

Luisa
Bureschová

Host

Když je láska
slepá

1
Konec

Proti zdi letěla sklenička. Pak bylo po všem.

Postelová story

„Otevřela oči a ucítila vedle sebe jeho horké tělo. Jak se jen dostal dovnitř? Dveře byly přece zamčené. V pokoji se zvedl lehký průvan. Okno bylo dokořán. Roztřásla se chladem. To je teda blbost.“

„Ale dokázala z toho vytěžit maximum. Pohotově vklouzla pod peřinu a pomalu přibližovala své plné rty k jeho magickému totemu,“ doplnil Leander a rozesmál se. Vzala jsem sešit s románem, ze kterého jsem zrovna nahlas předčítala, a praštila jím Leandera po hlavě.

„To je typický!“ rozohnila jsem se. „Zrovna tohle bys tam třeba vůbec nenašel. V těchhle románech jde totiž hlavně o romantiku. Ne o ten tvůj nadrženej magickej totem.“

„Nadrženej...“ zamumlal Leander a přisunul se ke mně ještě o něco blíž. Rukama už mi šátral pod noční košili. Dost. Když už se musím každý den zabývat příběhy krásných, ale chudých služtiček, kterým se nakonec podaří přivést bohatého, ale odpudivého knížete na správnou cestu, i když přes horizontální polohu, nepotřebuju podobnou prózu ve vlastní posteli. Ne že bych ji četla dobrovolně, studuju literární vědu, anglistiku a romanistiku a zrovna píšu diplomovou práci o sešitových románech. *Kompenzace, nebo eskapismus? Sešitové romány a jejich čtenářky v evropském srovnání*. Zhruba tak před sto lety mi tohle téma připadalo ohromně zajímavé. Kupa materiálů, zdařilé propojení mých studijních oborů, spousta lásky, spousta trápení, ale co je hlavní: pokaždé šťastný konec.

„Co tady vlastně děláš?“ zeptala jsem se Leandera. Už nějakou dobu přespával ve svém pokoji.

„Stýskalo se mi...“

Jeho ruce byly čím dál dotěrnější. Napjala jsem se jako struna.

„Uvolni se přece.“

„Ne.“

Když jsem se konečně vymanila z jeho sevření, zaslechla jsem Katie. Z chodby se ozvalo rychlé cupitání bosých nožek naší kouzelné dcerušky.

„Ali...“

Leander ani tentokrát žádné cupitání neslyšel. Až když se mezi nás Katie nadšeně vrhla, zaúpěl. Ulevilo se mi. To vážně existují ženy, které jsou schopné se úplně v klidu oddat milostným hrátkám, když pořád hrozí nebezpečí, že se do místnosti přihrne jejich vlastní potomek? Ve mně to vyvolávalo nejrůznější pocity, ale rozhodně ne vzrušení. Moje myška coby pás cudnosti.

„Dobré ráno, myško,“ zašeptala jsem do ucha své milované holčičce. Přivinula se ke mně. Jak krásně voněla! Milovala jsem ji nade všechno. Leander miloval nás obě. Políbil Katie do vlasů a jeho ruce už se zase pomalu sunuly na moje boky. Snažila jsem se ho zbavit pomocí nohou. Nešlo to. Přitáhl si mě k sobě, odstrčila jsem ho a Katie si lehla mezi nás.

„Leandere, prosím tě.“

Konečně to vzdal a zhluboka si povzdechl.

„Odvedu malou do školky a pak si uděláme hezkou chvilku.“

„Nemůžu, musím pracovat. Za týden to mám odevzdat. Už takhle nestíhám. Netlač teď na mě, prosím.“

3

Poslání

Po třicítce jsem možná byla na diplomovou práci už moc stará. Na univerzitě jsem patřila k metuzalémům. Někteří spolužáci mi dokonce uctivě vykali, dokud nezjistili, že nemají tu čest s profesorkou, ale jen s někým, kdo si svůj život naplánoval o něco méně pečlivě než oni. Po maturitě jsem žila v Londýně. Dělal jsem tam au-pair, malířku pokojů a řidičku. Když jsem přijela zpátky do Německa, ještě pořád jsem netušila, co dál. A tak jsem odjela do Paříže, znovu pracovala jako au-pair, po roce jsem se vrátila a jediné, co jsem věděla jistě, bylo, že rozhodně nechci dělat nic s dětmi. Ani s rodiči. A ze všeho nejlíp vůbec nic s lidmi. Kamarádky mě nechápaly.

„Chci pracovat s lidmi, s lidmi!“ provolávaly plné nadšení a vrhaly se do studia sociální pedagogiky, medicíny nebo se pouštěly do maloobchodního podnikání. A pak tu byly ještě zapálené ekoložky. Snily o delfínech a stromech, ale ze všeho nejdřív se řádně vyučily lékařskými laborantkami. Nebo zdravotními sestrami. Nebo byly na stáži u Greenpeace.

Po svých zahraničních dobrodružstvích jsem mezi ně přestala zapadat. Číslo mi tehdy připadalo krásná, jasná a jednoznačná. Číslo neodmlouvala, neohrnovala nos nad svým jídlem a nevedla se mnou sáhodlouhé diskuze. Přesněji řečeno vůbec žádné. Paráda. A tak jsem se vyučila na finanční účetní. Bohužel jsem při svém rozhodování nevzala v úvahu, že v tomhle oboru budu nevyhnutelně konfrontovaná se všemi těmi ekonomickými fanatiky. To znamená se ženami, které zbožňují peníze a muže v oblecích, a s muži, kteří

zbožňují peníze a sami sebe. Z mrzkého mamonu jsem několik let pracovala ve mzdové účtárně podniku na výrobu plnicích per. Kouzlo čísel se samozřejmě vytrácelo tím rychleji, čím delší dobu jsem tam působila.

A pak jsem poznala Leandera.

4

Láškopis

Láska na první pohled to nebyla. Leander vlastnil bar na starém městě. Kulturní bar Punto. Často jsem tam chodila se svou kamarádkou Majken. Leander byl muž v zákulisí, staral se o to, aby podnik šlapal. Leanderův parták Tom byl bavič. K tomu nadaný barman, šarmantní a okouzlující, vtipný moderátor kvízů a fantastický zpěvák. S Leanderem měli kapelu. Tom zpíval a hrál na kytaru, Leander hrál na kytaru nebo na bicí — podle toho, co bylo zrovna potřeba, ale zpravidla na bicí — a Jan, třetí muzikant, hrál na baskytaru. Skupina si říkala Nuzáci a pravidelně vystupovala v Pointu. Majken se před mnoha lety bezhlavě zamilovala do baskytaristy Jana a pak s ním několik měsíců chodila, dokud se bezhlavě nezamilovala do někoho jiného. Tehdy jsme v Pointu začaly patřit ke stálým hostům. Leander nebyl jen hudebník; organizoval i literární večery a jiné menší kulturní akce. V jeho maličkém baru vládla příjemná atmosféra a on sám byl milý chlapík, který si ovšem od hostů udržoval jistý odstup. Dokonce ani Majken Leandera skoro neznala, a to v Pointu trávila mnohem víc času než já. Chodil se Suse, která v baru občas vypomáhala, byli spolu prý už od doby, kdy plácali bábovičky na pískovišti. Když jsem vešla, Leander mě pozdravil, když jsem ho zahlédla dřív, pozdravila jsem já jeho. Nic víc mezi námi nebylo. A o ničem víc se mi ani nesnilo.

Muži v mém životě by se dali spočítat na prstech jedné ruky. Poslední před Leanderem se jmenoval Peter. Bylo mu tehdy bezmála čtyřicet, mně teprve kolem pětadvaceti. Upoutal

mě jeho pohled. Pohled, který muži vysílají, když se jim nějaká žena líbí. Já jsem se mu líbila, to bylo zřejmé, a to se zase líbilo mně. Jeho pohledy jsem si užívala, a tak jsem podlehla. Navíc už bylo načase, abych si pořídila nějakého přítele.

A přesně to byl můj problém. Byla jsem moc racionální. Zatímco Majken láska zasáhla jako blesk z čistého nebe — její srdce bylo téměř neustále v plamenech, opustil ji zdravý rozum a pokaždé se dušovala, že ještě nikdy nic takového nezažila —, v mé bilanci se žádné blesky nekonaly. Po milostné stránce jsem byla spíš takový mírný klimatický pás. Jehličnatý lesík vedle Majkenina tropického deštného pralesa s desítkami tisíc lián, ve kterém se navíc neustále ozývá Tarzanův pronikavý řev. Protože jsem ale nechtěla směřovat do oblasti věčného ledu a sněhu, zkusila jsem to čas od času s nějakým mužem. Moje pokusy ovšem pokaždé skončily tak, jak začaly: věčně. A vždycky jsem to byla já, kdo oznámil konec. Neměla jsem z toho radost, naopak, rvala jsem si vlasy, tvrdila jsem, že prostě nejsem schopná mít normální vztah, a snila jsem o velké lásce. O muži, který mě přijme takovou, jaká jsem, který docení jedinečnost mé existence stejně jako já té jeho. A to všechno prostě jen tak.

Kamarádky mi říkaly, že láska nepřijde jen tak zčistajasna, že pro to budu muset něco udělat. Takže přesně to, co jsem nechtěla. Doufala jsem totiž, že ke mně si láska najde cestu sama. Protože bychom se prostě milovali. Pro to přece nemusím nic dělat. Umíněně jsem si dupla. Kamarádky se smály a připomněly mi, že bez práce nejsou koláče. A tak jsem se snažila chovat rozumně a vyvinout nějakou tu aktivitu. Jako v případě Petera. Jenže to nefungovalo. Bylo mi to upřímně líto. Peter byl vážně moc milý. Ale nedokázali jsme spolu mluvit. V jeho přítomnosti jsem si připadala dokonce až vyděšená. Nevěděla jsem proč — možná to bylo tím věkovým

rozdílem —, ale už jsem to ani nechtěla dál zkoumat. Prostě jsem to chtěla mít za sebou.

Už do svého prvního vztahu ve sladkých šestnácti jsem se pustila s chladnou hlavou. Všechny moje kamarádky měly kluka. A dost, rozhodla jsem se, musím si konečně taky nějakého sehnat. Odnesl to Ralf. Líbila jsem se mu. Hodně. Proč ne, říkala jsem si, jsou i horší. Kamarádkám připadal neuvěřitelně roztomilý. Mně sice nebylo dopřáno tuhle jeho roztomilou stránku objevit, ale když se mě zeptal, jestli bych s ním nechtěla chodit — otázku formuloval k mému velkému zděšení přesně takhle —, proti své vůli jsem kývla, načež mi Ralf blaženě strčil jazyk až do krku a začal jím kroužit, hezky po směru hodinových ručiček. Od Ralfa jsem dokonce dostala prsten. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že je po všem. Samozřejmě jsem ho měla ráda, byl to takový milý Ralfík, a z celého srdce jsem mu přála jen to nejlepší. Ale ne se mnou. Ať si jeho kroužící jazyk vychutná nějaká jiná.

Po rozchodu, který Ralf nesl velmi těžce, jsem byla pořád ještě panna. I tahle věc se dala vyřešit čistě pragmaticky. Bylo mi už lehce přes dvacet. A ještě jsem s nikým nespala. Měla jsem pocit, že ze všech lidí už zbývám jenom já, a chtěla jsem tomu učinit přítrž. A tak jsem odjela do Paříže, města lásky, kde jsem zažila báječný rok jako au-pair a kde jsem ještě pořád měla pár známých. Zeptala jsem se Yayı, jestli bych u něj jeden víkend nemohla přespat. Yaya byl francouzský číšník s alžírskými kořeny a líbal nejlíp na celém světě. Tehdy jako au-pair jsem se s ním líbala často, ale dál jsme nikdy nezašli. Teď se to mělo změnit. Yaya byl nadšený, loudali jsme se po Montmartru, nechali si namalovat portrét na náměstí Place du Tertre a stejně jako před dvěma lety jsme se vášnivě a nejspíš i přes zákaz líbali v Sacré-Cœur. V Yayově temném bytě v suterénu pak došlo i na to hlavní. Následně pro mě

uvařil a svedl mě ještě jednou podle všech pravidel tohoto umění. V den mého odjezdu jsme si odpřisáhli věčné přátelství a já se šťastně připravená o panenství vrátila do Německa. Jednou za pár let jsme si napsali. Nedávno jsme se sprátelili na Facebooku. Dozvěděla jsem se, že má čtyři děti se třemi různými ženami, pořád pracuje ve stejné restauraci a je zapletený do celé řady milostných aférek. Mizera jeden.

Pak tu byl ještě Stefan. Zaškolovali jsme se spolu v té firmě na plnicí pera, kde jsem usměrňovala zástupy čísel. Stefan byl blondatý obr, který toužil proniknout do marketingu. Vlastně to byl příšerný člověk, ale naše těla si rozuměla, i když jen krátce. Lidsky byl vážně nesnesitelný. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby dnes dřepěl někde mezi manažery a volil špatné strany, protože už, pod tlakem daňového zatížení, nemínil dál financovat ploché obrazovky sociálně slabším vrstvám společnosti.

S Peterem, třetím a posledním mužem na mém seznamu, pokud nepočítám Yayu, neklapalo vlastně vůbec nic. O to víc se mi ulevilo, když jsme se rozešli. A samozřejmě ve mně rostlo čím dál větší přesvědčení, že pro takové hloupé vztahy prostě nejsem stvořená. Možná vůbec žádný vztah nepotřebuju. Už jen to slovo mě odpuzovalo. A sama jsem se přece cítila skvěle.

5

Tom

Volala Majken. Přesně před deseti lety. Tehdy to všechno začalo.

„Musíš mi pomoci, Alio.“

Hned jsem to slyšela. Kdykoli šlo o milostné záležitosti, mluvila Majken tímhle vážným, věcným tónem. Jinak by jí mohly sporák klidně zachvátit plameny a ona by byla stejně rozesmátá jako vždycky. Možná by vykřikla něco jako „sakra, to ne“, ale hned vzápětí by se už zase smála. Majken měla všechno pod kontrolou, problémy pro ni byly od toho, aby se řešily. Nikdy jsem ji nezažila hysterickou nebo zoufalou. Jenom když šlo o lásku. To z ní byl úplně jiný člověk.

„Co se stalo?“

„Včera jsem byla v Puntu,“ pronesla vážným, hrobovým hlasem s náznaky hluboké krize.

„Ne!“ vykřikla jsem šokovaně. „Jak jsi jen mohla?! V Puntu? A včera?“

„Přestaň.“

„Dobře.“

Moje kamarádka Majken. Zářivě blondáté, dovedně rozčuchané vlasy, obrovitánské modré oči a vysoká štíhlá postava s pořádnými oblinami na patřičných místech. Velmi atraktivní a vlastně i nadmíru inteligentní osoba, pokud jí ovšem zrovna nějaký chlap nezatemnil mozek, jako podle všeho právě teď. Životní láska. Pořád stejná písnička.

„Co pro tebe můžu udělat?“

„Mohla bys se mnou dneska večer zajít do Punta?“

„Ráda.“

„Mohla bys mu na mě dát telefon?“

„Komu?“

„Komu?!“ Z jejího hlasu čiselo pohrdání.

Jak jen můžu být tak zabeďněná a vůbec se na to ptát?
Jenže já vážně neměla ani nejmenší tušení.

„No tak, Majken.“

„Tomovi.“

„TOMOVI? Myslíš TOMU Tomovi?“

„Tomovi.“

Ne, Tomovi ne. Povzdechla jsem si. Toma jsme přece obě znaly. V Punta nám míchal ty nejúžasnější koktejly a zásoboval nás nejnovějšími novinkami a drby. Pravidelně jsme se válely smíchy při pozorování flirtovacích pokusů jiných žen, které Tom nakonec stejně vždycky odpálkoval. Dělal to šarmantně a zároveň neuvěřitelně profesionálně. Žádná se k němu nedokázala přiblížit. A už vůbec ne my.

Ještě ten večer jsme s Majken seděly v Punta. Moc jí to slušelo, oblékla si rozvernou přiléhavou halenku s drobnými kytičkami a bílými ozdobnými švy a vypadala jako svěží jarní louka. Byla jsem přesvědčená, že hned jak ji muži spatří, budou jeden za druhým padat v mdlobách k zemi. A taky že ano. I Tom se choval jinak než obvykle. Byl sice jako vždy okouzlující, ale až nápadně často se ocital u našeho stolu. Aby se neřeklo, prohodil pár slov i se mnou, donesl nám slané tyčinky, Majken namíchal koktejl, jako že speciálně pro ni, a tak dále. Mezi těmi dvěma něco bylo. A něco dalšího mohlo přijít. Majken vytrhla z diáře kus papíru, napsala na něj svoje telefonní číslo a podala mi ho.

„Dej mu ho.“

Rozesmála jsem se. „To bude vypadat fakt dobře, když mu ho dám já. Bude si myslet, že je to moje číslo.“

Nemohla jsem se přestat smát.

Majken netrpělivě kroutila hlavou. Po maturitě absolvovala praxi v redakci jedné malých novin. Byl to pro ni vysněný začátek ve vysněném povolání, ale nedokázala vystát svoje kolegy. Vždycky o nich mluvila jako o „starejch páprdech“. Ještě tam ani neskončila a už studovala na porodní asistentku. Zbožňovala děti a tahle práce se jí líbila mnohem víc, až na služby na směny. A tak tam chodila jen na částečný úvazek, k tomu psala články do časopisu pro porodní asistentky a snila o tom, že si jednoho dne otevře soukromou praxi. Teď na mě mluvila jako na jednu z těch rodičích matek, které ne a ne pochopit, že musejí dýchat. Pomalu a až přehnaně zřetelně mi řekla:

„Koukej mu dát ten lísteček a vymysli si k tomu něco vtipnýho.“

Vyprskla jsem smíchy. „Něco vtipnýho? O lístečku s telefonním číslem?“

„Zapoj fantazii. A teď šup, šup, ať se někam hneme.“

Přesně tohle jsem měla na mysli. Když Majken zasáhl Amorův šíp, zničehonic ji popadlo šílenství. Teď se tvářila smrtelně vážně. Snažila jsem se ovládat, ale málem jsem se počurala smíchy. K našemu stolu přišel Tom. Když mě uviděl, významně zvedl obočí.

„Ještě něco k pití, nebo už radši ne?“

Utřela jsem si slzy smíchu a papírkem s Majkeniným telefonním číslem jsem se snažila přivát si do tváře nějaký ten kyslík.

„Tome,“ spustila jsem hlubokým hlasem porodní báby, který jsem odkoukala od Majken, „mám tu pro tebe důležitou zprávu. Tajný vzkaz.“

Chudák Tom. Vypadal bezmocně a vyděšeně pokukoval po Majken. Smíchy jsem skoro spadla ze židle.

„Nevšímej si jí, je nějaká pomatená,“ odtušila moje nejlepší kamarádka. Znovu otevřela diář, na list papíru napsala svoje telefonní číslo, vytrhla ho a podala Tomovi. „Jestli chceš, zavolej mi,“ řekla, nenuceným pohybem zaklapla diář a zastrčila ho do kabelky. Moje kamarádka Majken. Byla jsem na ni pyšná. Tolik odvahy v jedné osobě! Prostě hrdinka.

„Díky!“ zareagoval Tom. Usmál se na ni — zdálo se mi, že dost intenzivně —, ještě jednou mě sjel skeptickým pohledem a zmizel.

„Huso pitomá,“ zasyčela Majken.

„Byla jsi úžasná!“ pochválila jsem ji. „To bylo vážně skvělý, paráda!“

„Fakt si to myslíš? Srdce mi ještě teď buší až v krku.“ Naklonila se ke mně přes stůl. „Myslíš, že zavolá?“